

**LEO RYNBÄCK, 64 ÅR,
BERGSPRÄNGARE, HANINGE:**

”Jag skulle skola om mig ... Men jag hade ju en familj att försörja ...”



”

Jag såg framför mig hur det skulle bli när jag gick i pension. Jag skulle köra skoter, åka skidor och pimpelfiska. Men det kan jag glömma. Fingrarna klarar inte av det. Mina händer tål inte kyla, domningarna gör att jag inte känner om jag håller i stavarna. Nerverna i mina händer är sönderpiskade. De och blodkärlet är så trasiga att de aldrig går att reparera.

Orsaken är vibrationerna från många års arbete med bergbormaskiner och slipmaskiner till borrkronor.

Skadorna började redan på 1970-talet när jag sprängde i Malmbergsgruvan. Jag skulle skola om mig, men blev bergsprängare i Stockholm istället. Jag hade ju en familj att försörja och gillade mitt jobb.

De senaste tio åren har jag förstått att det inte skulle hålla. Jag har länge tappat glas och bestick, men insåg hur allvarligt det var när jag fick problem då jag skulle koppla ihop trådar inför sprängningar mitt i sommaren. Då blir man blöt. Men jag tål varken minsta fukt eller kyla, för då fungerar inte händerna. Normalt sett har man tunna handskar när man kopplar trådarna, men jag var tvungen att ha stora vinterhandskar och jag måste värma handskarna på avgasröret till min maskin, trots att det var högsommar.

Jag sa aldrig hur illa det var, man skjuter det framåt. Till slut förbjöd läkaren mig att fortsätta.”